

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Z. B.

przeciwko M. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 września 2010 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej - zawarte w pkt. I zaskarżonego wyroku - rozstrzygnięcie o oddaleniu powództwa w pozostałej części,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej M. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 września 2010 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Sformułowane w oparciu o art. 225 k.c. zagadnienie prawne oraz ewentualna potrzeba wykładni tego artykułu nie mogą uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ w skardze nie postawiono zarzutu naruszenia tego przepisu. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Oznacza to, że rozważania Sądu Najwyższego nie mogłyby obejmować art. 225 k.c., a w każdym razie nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in.

postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Spełnienie wspomnianego obowiązku nie może polegać tylko na odwołaniu się do powołanych podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia. Oczywistości skargi nie można skutecznie wyprowadzać z faktu, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się do zarzutu apelacyjnego niedopuszczenia przez Sąd pierwszej instancji dowodu z uzupełniającej opinii biegłego oraz nie odniósł się do wniosku o dopuszczenie takiego dowodu w postępowaniu apelacyjnym, skoro Sąd drugiej instancji poczynił obszerne rozważania (s. 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) prowadzące do konkluzji, że „nie zasługują zaś zarzuty pozwanej dotyczące bezkrytycznego przyjęcia przez Sąd I instancji wniosków z opinii biegłego”. Wobec powyższego należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W części zaskarżającej - zawarte w pkt I zaskarżonego wyroku – rozstrzygnięcie o oddaleniu powództwa w pozostałej części, skarga kasacyjna, jako niedopuszczalna z powodu braku interesu prawnego w zaskarżeniu, podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).